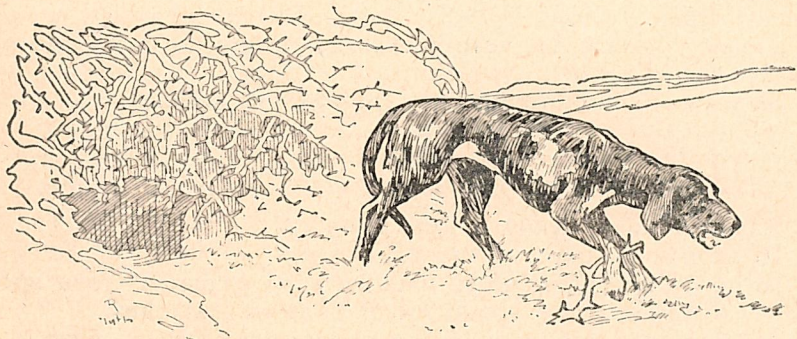

на един остър трън. С голяма мъка закуцукало то на три крака и жално закривало.

„Дръж, Тирас, дръж!“ извикал стопанина му.

Послушно нападнал Тирас втори път и се повърнал с нов трън в лапата си и с нова рана.

Той се повърнал и не посмелял вече да напада трънливото жилище.

„Остаряло вече“, казал гневно ловецът и тръгнал из полето, като подсвиркал на кучето, което с мъка куцало подир него.

От уплаха и умора зайците не мръднали доста време. Било тихо. Бащата надникнал навън, и видял ловеца, как крачел с кучето си през полето. Цялата фамилия отджхнала.

„А къде е останало най-голямото ми синче?“ въздъхнала майката.

„Ето ме!“ обадил се неговия глас. Току-що и то се било завърнало от гората.

„Да, ти си тук, казал бащата—и ни довлече добра гостенка!“

Ах, това било ужасно! По следите на зайчето вярвала полета една голяма лисица, която гордо държала нагоре рунтата си опашка.

„Боже мой!“ изохкала майката. „Додето съм жива, няма да забравя този ден“.

Лисицата душела следите и се приближавала. И те не могли вече да избягат. Тя била вече толкова близу, че зайците виждали блестящите ѝ очи.

„Аз изгубвам сили, изохкала майката и скочила от клончето, на което стояла. В това време наведеното клонче се подигнало и цапнало лисицата по муцуната. Други бодли раздрали опашката ѝ. Обляна в кръв, лисицата се повърнала и поела